

faa Nar Jiden har været indviklet, ikke har skyet at gjøre de største Dpoffrelser for atter at bringe sit Forsvarsvæsen paa Fode, hvorledes det med en Beredvillighed, som vistnok har vakt almindelig Beundring, har stillet de største Summer til Forsvarsbestyrelsens Disposition. Det er ganske rigtigt. Jeg tror imidlertid, at det vilde være meget skævt, om man vilde gjøre en ligefrem Sammenligning imellem et Land som Danmark og et Land som Frankrig. Naar man er en Stormagt som Frankrig, der har det i sin Haand fuldstændig at kunne hærde sin Stilling, og hvor Alt kun kommer an paa dens egen alvorlige Villie til at træde op igjen med den fulde Kraft, saa vilde det være beklageligt, om der ikke hos Nationen fandtes en saadan Offerberedvillighed, hvorved et slikt Maal kunde naas. Men, mine Herrer, hvad er det, der er Tale om? Efter sidste Krig blev der i Frankrig oprettet en *compte de liquidation*; man har talt om, at det var noget ganske Almindeligt i Frankrig at have løbende Udgiftskonti, som ikke hang sammen med Statsregnskabet, men det er en Misforstaaelse. Men efter den sidste store Katastrophe, blev der dannet en egen Afdeling, der ganske vist stod udenfor det aarlige Regnskab, den saakaldte *compte de liquidation*, hvortil der er opstrevet alle de Byrder, som Krigen og dens Førelse nødvendigvis maatte føre med sig, og paa denne *compte de liquidation* er der opført meget betydelige Beløb, som lidt efter lidt skulle stilles til Krigsbestyrelsens Disposition for at gjenoprette Tabene af Vaaben, Ammunition og Fæstninger i Landet. Dette Beløb er indtil dette Døielik 600 Millioner fres. Det kan naturligvis blive større, men det er for Diebliffet henved 600 Millioner fres. Naar man nu vil spørge, hvad disse 600 Millioner fres. betyde for Frankrig, saa siger jeg, at der ikke gives nogen bedre Maalestof end den at spørge: hvad er overhovedet det aarlige Budget for Frankrig og hvad er det aarlige Budget for Danmark og hvilken Kvotabel udgjør de 600 Millioner fres. af det franske Budget, og hvilken Kvotabel svarer dertil af det danske Budget? Jeg veed nu meget godt, at saadanne Budgetter ikke fuldstændig ere dannede efter de samme Regler, og det har jeg ogsaa forudsat, da jeg i forrige Nar kom ind paa en Sammenligning mellem Udgifterne til Hær og Flaade hos os og i forskellige andre Lande. Der kan paavises mange Forskelligheder, nogle gaaende i een og andre i en anden Retning, og vilde man tage sig paa ganske ensidig at udhæve alle de Forskelligheder, som gif i en bestemt Retning for at gjøre Forholdet gunstigere for sin Sammenligning, kunde man ganske vist komme til besynderlige Resultater. Men hvad jeg har paastaet, og hvad jeg maasse ved en senere Leilighed skal tillade mig at komme ind paa at godtgjøre, er, at for den, som med Kundskab til Forholdene giver sig til omhyggelig at gennemgaa de to forskellige Budgetter, vil Forholdet

vise sig gunstigere for min Sammenligning, idet man vilde komme til at gjøre en Rettelser for det danske Budgets Vedkommende, hvorved Forholdet for dette vilde blive endnu ugunstigere end efter min Sammenstilling. Medens 600 Millioner fres. er en Del mindre end $\frac{1}{4}$ af hele det franske Budget, vil det Tilsvarende hos os blive et Beløb af 10 til 12 Millioner Kroner. Det vil altsaa være det, som man vilde opfordre os til at sætte paa de ekstraordinære Bevillinger til Forsvarsvæsenet, hvis vi i den Henseende vilde kappes med Stormagten Frankrig, og hvis vi vilde bringe lige saa store Offre for vort Vedkommende, som Frankrig har vist sig villig til at bringe for sit Vedkommende.

Men naar jeg saaledes har fremhævet mine finansielle Betænkkeligheder, vil jeg ikke dølgge, at bortset fra dem vil jeg dog lige saa lidt give Forslaget min Stemme. Jeg kommer da til noget nærmere at se paa, hvad der egentlig maa siges at karakterisere dette Forslag. Der er nogen Tvivl tilstede hos mig om, hvorledes Forslaget bør betragtes. Jeg taler naturligvis aldeles ikke om det Forslag, der egentlig foreligger til Forhandling, det betragter jeg som os slet ikke vedkommende; det har, som det tidt er blevet fremhævet, en Bestemmelse, som viser, at der ikke er tænkt paa, at Forslaget skulde blive til Alvor, eller som i det Mindste viser, at Forslaget ikke er skiftet til at blive til Alvor. I den Henseende slutter jeg mig fuldstændig til den høitærede Conscilspræsident, og jeg finder, at den Udtalelse, der fra hans Side er fremkommen, er uimodsigelig rigtig. Nei, jeg taler om det Forslag, om hvilket jeg hentydede til, at Opinionen havde taget det under sin Beskyttelse, det Forslag, hvortil Stemningen i det Mindste i den store Del af de Samfundsklasser, som her nærmest kunne komme i Betragtning, maa siges at have sluttet sig, det Forslag, som jeg nærmest ser repræsenteret i Udtalelserne i Folkethingets Mindretals Betænkning, og som ikke er det samme som Regjeringens Forslag. Thi det maa vi vel erindre, mine Herrer, at, naar der er Tale om, at nu endelig er det lykkes at tilveiebringe Enighed om Noget, hvorom man altsaa skulde slutte sig, saa er det kun illusorisk med denne Enighed. Regjeringen indtager et meget forskjelligt Standpunkt fra det Standpunkt, der indtages af Folkethingets Mindretal. Folkethingets Mindretal forekommer mig at have med stor Dygtighed søgt at drage et Slør over Uoverensstemmelserne, men for den opmærksomme Læser ere disse Uoverensstemmelser ikke desto mindre tilstede og bør fremdrages. Regjeringen siger i sit Forslag, at den paa ingen Maade kan tilraade en Befæstning af Kjøbenhavn, som vilde gaa ud paa at knytte en større Del af Hæren til den, og udtaler, at det kun er for at beskytte Staden mod en Overtrompling fra Land siden af en mindre Styrke, at den foreslaar disse Forsvarsforanstaltninger, men siger udtrykkelig, at